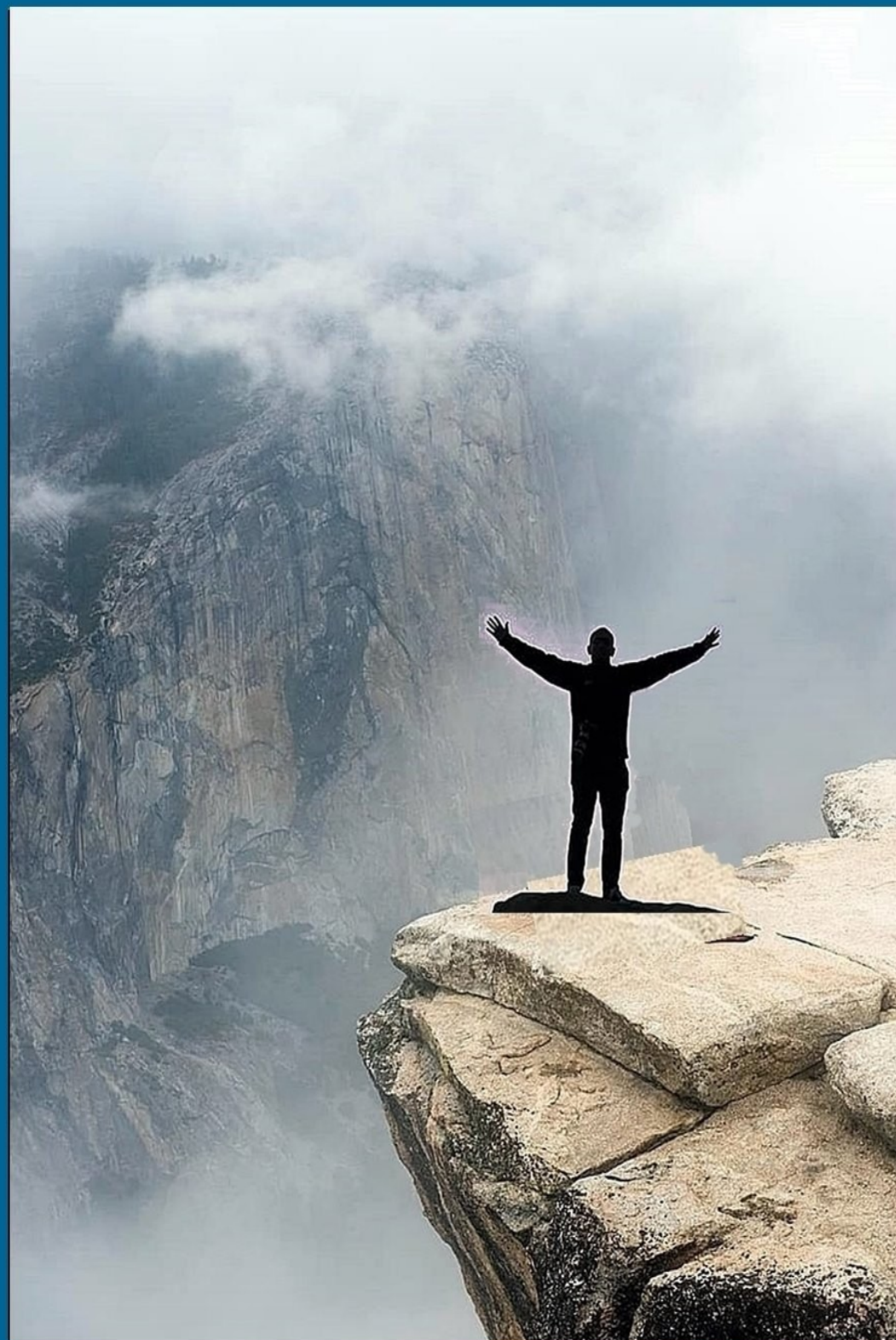

HEGEDŰS GÁBOR

KÖVETK KÖZÖTT

Hegedűs Gábor

KÖVEK KÖZÖTT

Versek

„A költészet nagyon szubjektív és intim önkifejezési mód. Szó szerint a saját szívdobogásod. A ritmusod. A lelked zenéje. Szuper-koncentrálva. Egy sűrű darab önmagadból.”

Val Kilmer

Kövek között

kövek között némán ballagok tova
lábamon hólyagok sebek sora
menni kell mert vár a kitűzött cél
konok akaratom mint nemes acél
pendülve zengve űz hajt előre
enged élni majd nem visz temetőbe

élet oly sokszor kín és fájdalom
vágyaimat tudom fel nem adhatom
mert vágyak nélkül ember nem élhet
ha megtorpansz célod el nem éred
vágyad mit a távolban fátyol takar
hiába minden már csak talmi dal

ezért megyek a fájdalom szemembe
könnyeket csal és agyamba* fejembe*
ezer dob veri az ősi dallamot:
elbuktál hidd el úgyis feladod
nem győzhetsz hisz ember vagy csupán
eltűnsz majd egy nap életed alkonyán

addig utam járom – mondom konokul
akarat visz előre lehet botorul
bízom magamban hiába a sebek
mit az úton kaptam köves rengeteg
nem félemlít meg már engem soha
a céloom vár tudom eljutok oda

A döntés a tiéd

dönthetsz úgyis az életed szemét
de élhetsz úgy ha egyszer véget ér
hiányod érezze mind aki szeret
a döntés a tiéd hát mérlegeld
neked mi lenne igazán fontos
hisz lehetsz züllött léha vagy nagy vagány
kire félve néznek gyűlölik talán
de lehetsz akit mindenki szeret
ki nem tagad meg mástól egy falat kenyeret
ha tud segít vagy megpróbálja azt
hogy ne legyen a jótett égi malaszt

dönts hát ember belátásod szerint
válaszd az életet vagy a földi kint

Intelem

Homályos tükör, zavaros emlékek,
ez vár rád, ha marad a szemlélet,
kütyük, játékok, bulik, ivászat,
drog, másnaposság, felszínes kapcsolat.
Fakuló emlék, sivár rongyos élet,
még most sem érted, miről is regélek?

De ne hagyj, hogy az élet megtaposson,
tanulj, olvass, hogy te legyél a topon.

Még csattog az üllő

fakulni látszó rozsdás képsorok
szű még néha perceg a fában
egyre lazuló kötelékhalmozok
véget nem érő közöny a mában

még csattog az üllő vas már nem izzik
méteres kötél lóg egy nyárfaágról
szerelmes románc csak szobára nyílik
emlékfoszlányokból csak port lapátol

habarcs sem köti már téglákat össze
rácokat vés az időbe bárhol
fogatlan szájból a beszéd is pösze
csak az értelem ami még pislákol

revétlen itt már csak a rézkilincs
fogva tart az idő... kattan a bilincs

Mint hántolt mag

mint hántolt mag mi elveszti burkát
nem érzem már hogy meztelen vagyok
csendet vágyva de sarat taposva
átleng a létemen a balsejtelem
hogy „új ruhás” királyként itt a földön
csupán a csillagokat szemlélhetem

Vélemény

Imádkozol? Miért?
Görnyedve a templomban,
talán hithű emberként.
De lelked már oly sötét, hogy
szavad, rád, visszahullik.

De kár

ősi magányban
az első emberpárban
érzés támadt fel
az embert szeretni kell
ma miért nincs így

A dinnye

Vettem egy dinnyét, csíkosat
tök lesz, párom így biztat.
Én bizony nem bánom,
tököt eszem barátom.
Éretlent, nem pirosat.

Vergődik bennem

vergődik bennem egy érzelem
kitörne ha hagynám nem tehetem
épít vagy rombol nem tudhatom
ott azon a másik oldalon
kell-e igazán valakinek

Vágyom a csendet

vágyom a csendet de zaj érkezik
röppen a csóva szikrát vet a láng
fehér ló háton mesét sző az éj
derengő hajnalt alig várom már

új nap érkezik talán jobb mint tegnap
szikrázó napsütés édeni táj
zenébe foglalt szép szóvirágok
jönne csak jönne jönne végre el

annyi a dolgom kedvesek szépek
addig még pereg a sok apró perc
türelem mondom újra felrázom
a párnát min zilált agyam pihen

óhajtom a csendet de zaj érkezik
pereg az agy csattog a sok kerék
álmok vágyak szépek és töröttek
csak érne már végre véget az éj

Tükör paradoxona

bölcs tükör is hazudik néha
de nem azért mert olyan léha
csupán fél hogy haragjába*
ha mást hall majd gazdája
mint szeretne falhoz vágja

Táncol az erdő

táncol az erdő táncol a rét
keringő tangó most egyre megy
piros pipacsok szerteszét
a zöld háttérben sok piros petty

beszállnál-e a körforgásba
leheveredsz a rét közepén
kósza felhők úsznak magasba*
itt minden olyan gyönyörű szép

mert elfog egy érzés emlékszel
első mézédés csókra vele
emlékek szállnak kósza széllel
merengsz de indulnod kellene

szól a zene halkan és lágyan
első csók íze ajkadon lángol
sok pipacs táncol piros ruhában
átölel a szép pirosuló mámor

Reményvers

depressziós a hangulat
életet adó napsugarak
szürke borongós ég alatt
elbújtak a felhő marad

az eső esik szüntelen
a hullott falevél alatt
dagonya van a kertemben
cipőm csak sarat dagaszt

néha átdereng a Nap
az egyszínű szürkesség
ha pillanatra felszakad
nem látszik még az ég

egyszer talán megszakad
széjjel fújja majd a szél
az égi felhő roncsokat
a nap sugara földet ér

borús kedvünk megszűnik
tudjuk egyszer úgyis vége
ha újra felhő érkezik
mint minden rossznak az életbe*

Parnasszus hegye

parnasszus hegye kicsi hósapka
csillogó fény de hideg szél süvít
mászni csak mászni egyre magasabbra
a jeges lavina ebben nem segít

feladni kellene de nem lehet
agyamban motoszkál egy kósza álom
tett halála a görcsös igyekezet
az élet elixírt ott megtalálom

látom a fény lassan kialszik ott fent
itt rekedtem... tudom... a sárban lent

Egyedül.

Koldus vagyok, de talán gazdag is,
életem könyörtelen, de nem taszít.
PH semleges önmagamban,
tudom, érzem, egyedül maradtam.

Mérleg

minden meg van mi kell nekem
erőt is adott az Istenem
csak keveset

nem vagyok már lázadó
csupán billentyű koptató
rím-faragó

nem kellek én már senkinek
ezen oly jókat nevetek
tüköröm fakó

néha még most is azt hiszem
húsz éves vagyok szívemben
tok megkopott

hiába már az érzelem
kijózanít az értelem
bölcsek vagyok

az idő oly gyorsan lejár
máris ott állsz a kapunál
vajon bebocsájtanak

tudom egy másik életben
álmaimat újra tervezem
reménykedem

ha megtalállak újra téged én
nem lesz boldogabb e földtekén
mint én... szeretném

no de hagyom az álmodást
inkább igyunk egy áldomást
az életre

Nem lehet

Az élet oly rövid, hát szeress!
Fájó érzés, ha valaki kinevet.
Ne húzd az orrod, vár a világ,
hisz léteznek olyan praktikák,
melyek megkönnyítik majd neked:
magadhoz vonzzad a szeretetet.

Vonzanám, ameddig csak lehet.
Adnám én! Nem kérik szívemet.
Játék és titok mind egyre megy,
de feléd kinyújtott kezemet,
visszahúzni nem akarom.
Nem lehet.

Mondd mit remélhetsz

mondd mit remélhetsz őszhajú fejjel
ha elérnek olykor ifjúi vágyak
néha még álmodsz róla kéjjel éjjel
mert nagy érzések újra rád találtak

gubót formálva készülsz nyugalomra
bár feladni még most nem akarsz
tépni virágot két kézzel halomra
megöregedtél hiába tagadod

emlékek hátán oly jó még siklani
újra élni mi gondolat lett csupán
nem törődve korral élni csak élni
még van néhány éved... reméled... talán

gondolatban repülj mint egy sasmadár
egy nap arra „ébredsz” már semmi sem fáj

Mit sűg

mit sűg a csend
tobzódó álmok közt
pereg ott benn
magadban egymásközt
csodás álmod
de színváltós fénnel
jövőt látod
csordultig reménnyel
tétet emeld
ne hagyd hogy elveszen
sorsod teperd
legyűrve teljesen
magad alá
hiszen csak így győzhetsz
érted... naná
magadért mérkőzhetsz

holnap oly szép
gondolkodj egy percig
ég olyan kék
nap mosolya hercig

Gödörben

most jó mélyen gödörben állok
körülöttem minden csupa sár
lassan leomló szép világok
csikorgó zenéje már nem vár

dördül az ég eső szaporáz
villám fényénél csillog a sár
széttörik most a felszíni máz
múltam emlékem már messze jár

elnyeli mind itt az enyészet
ha nem hagyom el az ingoványt
gödör mélye magába temet
társammá téve örök magányt

gödröm oly mély időm is véges
küzdeni kell a szép holnapért
nem adom fel nem leszek vétkes
sár az ingovány győzelméért

Fényt akarok

a csend mi átfog lassan de biztosan
én szállni akarok ott fenn az égen
minden mi szorít itt lenn az avaron
boldog részegséggel álmokat hódít

csizmatalp alatt ropog a gerinc
az éj sikolya még messze hallik
szürke penész telepszik mocsokra
ott égzengéssé válik a zümmögés

fényt akarok csak semmi sötétség
még vad szerelemről álmodozom
talán ad néhány tavaszt a létem
most törékeny csónakom rázza a szél

a homály átölel lassan biztosan
mégis szállni akarok fenn az égen
még fényt akarok csak fényt-fényt és fényt
nem eltűnni a nagy szürkeségben

Egy nyári nap margójára

cserreg a szarka
csattog a szárnya
csivitel a sok
kicsi madár
rezdül a fa lombja
szél hogyha járja
napsugár ágak közt
utat talál

idilli ez a kép
magasban a fecskék
cikázva repülnek
rovarok után
éhes a fióka
csőrét kitátja
ha érkezik hozzá
a szülő-madár

fuvallat nélkül
levél sem rezdül
melegen tűzött ma
a nyári napsugár
hosszul az árnyék
vízen sincs tajték
lepelt terít az alkony
pihenni tér a táj

szürkületi csendben
levél sem lebben
hangokkal telített
az esti homály
tücskök zenélnek
békák énekelnek
fényel repül
a szentjános bogár

Tűnődés

Ha találok békét, meghagyják nekem,
hogy boldogságban éljem napjaim?
Vagy a hitem csupán egy mély verem,
hol ködbe vesznek csodás álmaim?

Szerelem paradoxona

megkövült láva csendfolyó
málló szikla esti fényben
kitinpáncélos apró bogár
szerelmet vall gyertyafénynek

égő tűzzel hull most alá
eltűnik a szürke porban
kitinpáncélos kicsi bogár
szerelem fáj... tőled tanultam

Még csacsog

még csacsog a hullám
pihenni kész a folyó
a csend hullámhosszán
álmodó álmodozó

nem tép szaggat gátat
közöttük puhán elpihen
álmokat sző magának
az alkony fátyla teljesen

betakarja a tájat
közelít lassan az est
elmúlás néha fájhat
az élet szép idelent

még csacsog az elme
a szív pihenni készül
hagyj vissza jelet vésve
szép verset az emberekre
emlékül

Hóesésben

mint oly sok csodás aprócska pillangó
hópihék szállnak szürke alkonyatban
csodás lesz az ünnep oly szépen hull a hó
takarót kap a föld... hófehér a paplan

Felhőt bont

szférák zenéje leng át a légen
és kontra-basszus ha az ég dörög
természet int a nyitány fenséges
hangjegyként néhány esőcsepp csöpög

villám cikázik levegőt hasít
szél ad hozzá zúgó kíséretet
felhők tánca most hallgatni tanít
míg eső veri a leveleket

lásd ott a szivárvány csodás íve
háttérben az égbolt már kékben játszik
a szél is halkabban dudorászik

most felhőt bont a nap áldott fénye
még csillog az eső a fűszálakon
a fény játéka áttör a lombokon

Gaz benőtte

gaz benőtte várrom most a lét
bár szebb világot hordozott magában
pusztító vágytól hajtott gyönyörűség
füstölő romok egy koktélos pohárban

terített asztal nem egyforma joggal
talán istenre vár a döntés joga
vezénylő pálca itt hatalmi jogar
mint agyhalott zombik a sivatagba

mert olyan az ember az agymosott
nem talál megoldást az érdekekre
hozsannát zeng de sűrűn foltozott
kétes imája száll fel az egekbe

ha elül egykor... talán a csatazaj
ráfagy az arcokra majd a gúnykacaj

Politika

Piedesztálra
emelt a nemzet téged.
Átverted. Érted?

Hányszor feszít meg

hányszor feszít meg nevető sorsom
szaggatva aranyló vágyaim sorát
kötelet dobva a mély gödörnek
most ha mersz barátom mássz fel ha tudsz

tétet helyet befutót találok
habzó háttal mint egy versenyparipa
mutató megáll ha az idő csettint
fényjátékon por leszek majd újra

zilált agyban bújik a jó szándék
sárguló repce-rét az irigység maga
vagyon és pénzjáték hatalmat hoz
csak légy alázott konc az asztalon

vágy szikrája ül szemed sarkában
de nem jut éjig a csalfa ima

Hallgat a lélek

Hallgat a lélek.
Mondd, tudod mi lesz veled,
ha átfog a csend?

Így lesz

olvasni talán ma senki nem szeret
hisz sorozaton nő fel a nemzedék
a szó csak a hazugságra termett
nem dívik már az értő párbeszéd

tudom hogy így van ahogy most írom
hisz nem sikk ma sem nálunk a tudás
ha a szennyet a mocskot jól bírom
jöhet a teljes módszeres agymosás

így lesz az emberből bégető birka
vagy hozsannázó tapsoló gépezet
ehhez már nem kell könyvbe rótt firka
hisz törlődik lassan az emlékezet

falként áll egyszer a tudás előttünk
fohászunk istenem mit kezdjek vele
csendet szakítva majd hosszan bégetünk
közelünkben nem lesz aki ezt értse

Agymosás eredménye

Kézcsók is jár még,
megalkuvó a szándék,
sérült a gerinc.

Felülni egyszer

Felülni egyszer egy gyorsvonatra,
mely elvisz oda, hol a sok csoda,
mindennapos. De érzed várnod kell,
hiszen a reggel... csak úgy... nem jön el.
S nem teremhet mindig csak babér,
az álom karja, sem a földig ér.

Mondd mire is vársz? Csak te tudhatod,
mivel töltened el órád és napod?
Csoda.. lehet... ott van közeledben,
s te tartod a lámpát két kezében,
mely nem világítja meg a holnapot.
Ezért késed le a vágyott járatot.

Mégis! Mélázol, bágyadtan, csendesen,
halódó vágyad is lassan megpihen.
Már nem vonzó neked a nagyvilág,
még érzed a rózsa csodás illatát,
mely neked nyílt, de elhervadt azóta,
mert letépte, eldobta, egy idióta.

Fohász, értünk

Drága Anyácska, óvtad és védted,
évszázadokon át ezt a kis népet.
Hozzád fordulok kérlek nagyon szépen,
gondolataimra válaszolj nékem.

Drága jó Anyácska, mondd ki a szót,
fiad tanítása bizony nem erről szólt.
A szeretet csak foltokban van jelen,
az öröm csak az, mit a vagyon jelent.

Tanítás akkor bizony nem erről szólt,
félre értelmeztünk minden egyes szót,
csűrjük és csavarjuk a mondatokat,
hatalom érzése, mi irányíthat.

Földi nép többsége egy istent imád
jelentős rész annak kedves fiát,
egymás ellen küzd ma Isten és fiú
nevét ordítva dúl vallásháború.

Drága jó Anyácska mondd el nekünk,
e sárgolyón most békében élhetünk
egymás mellett a másságot tisztelve,
erről szólt fiad és a tiszta lelke.

Drága jó Anyácska mondd hát el nekünk,
nem jó az ha egymás torkának esünk,
pap áldást oszt arra, ki gyilkolni megy,
Isten vagy fiú nevében az egyre megy.

Boldogan élhessünk segíts nekünk,
láthatod nélküled, csak senyvedünk,
magyar a magyarnak farkasa lett,
útilaput kötnek ifjú emberek.

Drága jó Anyácska oly nehéz a szó,
hisz ma sem tesszük azt mi elvárható,
legyen vége a dúló háborúnak,
ahol vért ontva Istennek „áldoznak”.

Te is anya vagy, s fiad értünk halt,
nem lehetsz közömbös, ha látod a bajt.
Anyácska, kérünk, add meg a jelet,
boldogok legyenek végre az emberek.

Mese a csigákról

történt egyszer egy szerelmes mese
házas és meztelen csiga a tettese
sikamlós terepen ők találkoztak
e szerelem megszűnt percek alatt
étek lett a házas kit a meztelen felfalt

veletek is megtörténhet emberek
tanulság: hogy mély levegőt vegyetek
hagyjátok hátra a csúszós terepet,
mert házas és meztelen csigával esztelen
viszonyba kerülni több mint reménytelen

Mi változott itt

Giordano Bruno emlékére

az ígét másképp hirdette hajdan
izzón ropogott alatta a máglya
ne ölj adta az isten parancsban
de átírta mindig a vakhit szava

átkokat szórt reá a nép hittel
rút halált termelt az inkvizíció
ő állta mindezt egyenes gerinccel
pedig tudta hogy élni volna jó

mi változott itt mondd el azóta
bár máglya nincs és nincs kiátkozás
fegyvert áld a pap nagy a pénz hatalma
szószékről ömlik a viszálykodás

ember látom tényleg ez a sorsod
magad teremtéd meg a földi poklot

Kicsi a világ

Világ kicsi és kicsi ez az ország,
lehetne tündérkert, ha szépen gondoznák.

Kellene ki a gazt gyomlálja, irtja,
kicsi kertet, mint jó gazda gondozza.

„Kertész” az van, de nem kapál, nem gazol,
inkább a zsebére két kézzel harácsol,
szeretete nincs, igaz „kertet” sem lát,
nem választja el virágtól az almát!

Így nőhet a gaz, egyre nagyobb számban,
párját nem találja a nagyvilágban:
ki tündérkertjét hagyná lassan veszni,
„kertész esküjét” feledésbe menni.

Világ kicsi és kicsi ez az ország,
tanuld „kertész” az építő praktikát,
mert aki nem gazol, de nem is kapál,
belepi a gyom, csodát hiába vár.

Egy este örök emléke

Talán egyszer réges-régen,
a nagy erdő közepében...
kezdődhetne így a versem,
de nem volna semmi rendben.

Nem mese az amit mondok,
bár azt mondják mind bolondok,
akik szeretettel vannak,
segítenek ahol tudnak.

Vacsorázni voltunk este,
kertben még a Hold is leste:
mekkora adagot kapunk,
előfordul, hogy jóllakunk?

Hatalmas volt mit kihoztak,
egy fa tálon sok finomat.
Nem bírtunk vele betelni,
nem is tudtuk mind megenni.

Pincér gyorsan csomagolta,
jó lesz ez majd holnap hogyha
köretet rakunk majd mellé,
meg is lesz a finom ebéd.

Sétáltunk az utcán végig,
itt zene szólt, ott meg nézik:
hogy játszik az utcazenész,
forint koppan tok belsején.

Távolabb egy nagy pad mellett,
ember térdelt. Vezekelhet?
Fej lehajtva, tartás csüggedt,
sok fordítja el a fejet.

Nyakban tábla, rajta szöveg:
„Éhes vagyok!” Segítsetek.
Támogatást elfogadok,
hidd el neked nem hazudok!"

Az emberek mentek tovább,
nem olvasták ezt a táblát,
nem volt ki segített volna.
Férfi térdelt, fejet hajtva.

Hirtelen hozzája léptem:
fogadja el, ezt az étket,
nyújtottam felé a dobozt,
felnézett, de egy szót sem szólt.

A nyújtott dobozt megfogta
keze a kezem markolta.
Megcsókolta, könny áztatta,
úgy éreztem, hogy sav marja !

Elrántottam, nézett sután
a dobozzal csak arra várt,
hogy kinyissa és jót egyen.
Nézett rám és hullt a könnye.

Többen néztek, mit csinálok,
rosszallóan fejcsóválók,
ki kacagott,ki nevetett,
nem segítve az elesettet.

Agy dühögött, szív gyorsan vert,
de nem tudtam adni többet.
Az ember akkor lassan felkelt,
padra ült és végre evett.

Percig álltam néma csendben:
ez a világ nagyon beteg
közben nyeltem a gombócot
mi torkomban folytogatott.

Néhány falat, szemében láttam,
azt mit másnál hiányoltam:
szeretet és hála csillant
mentem tovább a forgatagban.

Est élménye lelkemen stigma:
mért nem fogékony a jóra,
ki megtehetné, hogy segítsen,
elkorcsosult az ember itt lent.

Könnyebb ítélni első szóra
belerúgni a nyomorgóba,
mint felkarolni a szegényt.
Ember! Ez az igazi éned?

Az élet.

Sokan hiszik: kemény a földi élet,
amit ad, gyorsan visszaveszi tőled,
örömet, boldogságot, szép szerelmet.
S a gond, bánat foglal nálad helyet.

Elfelejtet, ez csupán egy színdarab,
játszanod kell, mert a szereplő te vagy,
játékos akkor nem díjazza senki:
szerelmet, játéknak akarod venni?

Mert csak egy furcsa játék az élet.
Jó vicc csupán! Ne vess hát rajta kérlek.
Ne vess vagy mosolyogj és játssz csak tovább:
a szerelmet, játék nélkül éld majd át.

Ars poetica

legfontosabb: hinni önmagamban
hitvallásom soha nem adom fel
nyakig gázolok sárban mocsokban
ha sorsom szólít indulnom kell

hisz milliárdan vagytok körülöttem
én egy vagyok csupán: az egyetlen

Céda az élet...

Céda az élet, de szűzi a mosolya,
sem egyik sem másik, nem vezet sehova.
Ha akaratod törik, s fantáziád gyenge,
lengé öltözéke taszít a végtelenbe.
Erős az akarat, dús a fantázia,
élet akkor sem felhőtlen, válasza:
küzdj meg mindenért, ha nem vagy olyan bátor,
hogy mindenkit kiforgass kicsiny vagyonából.
A szűzies mosolytól ments meg Uram minket.
Mit most két kézzel ad, holnap már elvehet,
céda az élet, de szűzi a mosolya,
a „kisembert” egyik sem vezeti sehova.

Csak így lehet

Semmibe vesznek?
Ne törődj azzal soha,
csak bízz magadban.

Birkák között...

feltett kérdésre nincs mindig válasz
az élet sokféle irányt mutat
szavakból áll össze a gondolat
de számodra ez nem mindig támasz

hiába a sok ékes és szép szó
mindegyik egyszerre hamis és igaz
kinek kérdés és válasz együtt vigasz
lehetsz oly megrögzött álmodozó

ma ne gondolkodj csak tedd a dolgod
dogmákat most a véredben hordod
testedre már stigmákat égettek

nem látod utad túl a horizonton
kérdéseket sem teszel fel hanyatlón
birkákkal élsz és érted ha bégetnek

Apokrif ima

nem értem a magyar népi lelket
mely szolga módra behódolt oda
– már őseiről mindent elfelejtett –
hol pénz világa az egyetlen csoda

ősi értékeket gyorsan feledve
régii istene már magára hagyta
szolga módra él ma teste s lelke
nemes törvényeit mind megtagadta

derék nemzetből anyagias nemzet
ősi erények mind messze szálltak
két magyar itt soha nem ért egyet
csak ököl-joggal adják meg a választ

ó istenünk mentsd meg ezt a népet
vezesse őt erős karod vissza
hol megtalálja vesztett értékrendet
ott lesz a bölcsesség megértés hona

ne hagyd hogy pusztuljon egymást tarolva
magyar nép ismét egymást segítse
legyen nemzet ki fűz kart a karba
mammon az útról le ne téríthesse

alap legyen a kölcsönös tisztelet
egymás mocskolása tűnjön el végre
ahol a párbeszéd létünk alapja
előrejutásban is komoly mérce

ez a kis nép még sokra hivatott
ősi értékrendjét ha elfogadja
mindegy hogy eddig mennyit áldozott
tudása szelleme ezt felülírja

ősidők óta pusztul a magyar
már istene is magára hagyta
megosztja hazug szó és lelki zavar
az ingovány így majd magába zárja

szenvedett eleget ősidők óta
pártütés hamis szó megosztás rendre
elhagyott téged ez lett hozománya
egymáshoz tartozást ez gyengítette

add meg uram hogy találjon magára
virágozzon újra ez a kis nemzet
hisz tehetsége tudása szorgalma
segítséggeddel Kánaánt teremthet

Hittem

Hittem az életnek, tele szép reménnyel,
hittem a sorsomnak, égő szenvedéllyel,
hittem a virágnak, csak nekem nyílik,
hittem a szónak, soha nem hazudik.

Hittem a hitnek, rájöttem, hogy csalfa.
Hittem az ember, mindig csak azt kapja,
mit megérdemel, nem többet, kevesebbet,
rájöttem a sorsom megcsalt, kinevetett.

Hittem az emberben, hogy megváltozhat,
nem töri nem zúzza szét a holnapokat,
hittem nem csak saját érdekeit nézi,
mások élete is fontos lesz majd neki.

Hittem a szeretet győztes hatalmában,
hittem, hogy helyem van ebben a világban.
Mikor minden hitem a visszájára fordult,
álomban egy hang hozzám így fordult:

Éld hát az életed tele szép reménnyel,
míg a gyertyád lángja, teljesen nem ég el.
Valóra válhat majd minden édes álmod,
hited, akaratod őrzi boldogságod.

Azóta szeretem az élet sava borsát,
nem bántanak engem gúnnyal hangzó „nóták”
nem akarok megfelelni már másoknak,
egy vagyok az egyetlen, vagyok magamnak.

Azért hiszem még, hogy megváltozhatunk,
talán lehet csodás, fényes a holnapunk,
ha álmainkat egyszer valóra váltjuk
még szebbé tehetjük ezt a szép országot.

Szánalom

Pléh-Krisztus csendben
mélázva a kereszten
szánja az embert

Csak még egy tavaszt

vajon a vad tél végi szél
mely átzúg a havas tájon
miről dalol miről mesél
miért kell a szerelem fájjon

hisz tél van halott a világ
virág sem nyílik kint a hóban
de belül szerelem csirád
jégpáncélból olvadóan

tavaszt váró csodás álmok
kihegyezve jóra szépre
ezt az érzést nagyon vágyod
fohászod száll fel az égbe

csak még egy tavaszt érjek meg
utána jöhet a többi
szerelemmel minden évben
száz évig szeretnék élni

Leszek-e

Leszek-e egykor
egy méltó büszke társnak
kedves emléke.

A jövőm reszket

a jövőm reszket a múltam árnyain
egykor harsogó dal már csak suttogás
fejem fölött a kard és nem baldachin
lecsapni készül már az elmúlás

de tovább sodor még a létfolyam
sziklaszirteken törik szét a csend
vigaszt meríték magamból magam
a végén úgyis megtorpan a rend

színesre festi az ősz már a tájat
hajam sem barna majdnem fehér
elmúlás talán még éveket várhat
telet hoz nekem de tavaszt ígér

hajszálnyi élet a gyertya lángja ég
kanóc rövid mondd meddig tart még

Megöregedtem

Tegnap még álltam
fitten délcegen bátran
ma öreg vagyok.

Élet... cirkusz

hajszálon függ sokszor csak a léted
kötél nélkül veszélyes a trapéz
versek hátán repülsz vagy elnézed
másnak dörgő tapsvihart nyújt a manézs

állni a fényben fogadni a tapsot
talán részed lesz benne majd neked
vagy szakadt kötél hideg padló vár ott
hova a salto mortale érkezett

de újra kezded nem rémít a bukás
villogó fények és vár a trapéz
fogd erősen a kötelet pajtás
arany kell ma nem értéktelen réz

évek szállnak megtörik az átok
parnasszus helyett most repülni vágyok

Hitvallás

Vállamon kereszt
súlya lenyom a porba
felállok újra.

Megtört a szemed (Pál Júlia határon túli költőnő emlékére)

Megtört a szemed bűvös tiszta fénye,
mert eljött érted a nem várt halál.
Eltávoztál a kéklő messzeségbe,
ahol az élő már meg nem talál.

Kik szerettek emlékeznek rád majd,
hisz verseket írtál nagyon jókat,
öröm és bánat, kedvesség, a bájad,
ma is átlengi szép soraidat.

Kicsi unokáid hiába várnak,
szerető nagymama elment messzire.
Szellemed velük lesz, rájuk vigyáz majd,
a veled ott lévő égiek szeme.

Emléked őrizzük szívünkbe zárva,
e kis közösség ki itt volt veled.
Nyugodj hát békében, arra várva,
a lét ujjai... ismét... érintsenek

Hallgat az érzés

törött a tükör
az arc szétesett
nem találsz már
benne a lényegét
fájó az emlék
szép volt az álom
törött létsíkon
sehol nem találsz
hitem sem segít
önmagamban
füst köd és pára
szél nyugalomban
hallgat az érzés
nem is csodálsz
törött emléke
szárad egy ágon
hazug a szó is
hazug az érzés
sötét gödörből
van visszatérés

vad zsoltárt zúgnak
áhitatos ajkak
agyam szétrobban
szívem is hallgat
törött üvegcserep
mindenütt hol járok
vérzik a talpam is
utamra nem találok

fény már messze jár
ragyogása szűnik
zavaros vizeken
hajód fel-fel tűnik
feszül a vitorlád
a fény felé halad
hiszem egyszer még
újra láthatlak

A remény mégis

hinni a templomban és a hittanórán
mondta ki egykor kenyeret adott
papírra ma egy verset karclok
felállok megyek csak bátran szólj rám

tétova léptek falsul szóló mondat
köd takarja hogy mit hoz a jövő
mint a folyó mi csendesen hömpölygő
hordja el a szél hitetlen imádat

hiszed hogy egyszer emlékeznek rád
tört poharadból kifolyt már a bor
de porból lettél por lehetsz csak por
cedált emlékek az idő oly galád

a remény mégis mindig veled van
elmúlni is lehet... látod... boldogan

Biztatás barátomnak

Remény halálát vetíti előre,
az önkínzó, gyötrődő panasz folyam,
mely ömlik a szádból, a jót feledve,
megoldást nem lelsz gondolatodban.

Öklödet rázod, átkot szórsz az égre,
mindenért csak más lehet a hibás.
Patakokban folyik arcodon könnyed,
a remény meghalt, maradt csak a gyász.

De a remény, még nem halt meg barátom,
ezt szívből hiszem, e hit a sajátom.
Miért nem akarjuk felépíteni
a szép világot, hol jó lehet élni?

Tedd hát félre nyűglődő magányod,
hagyd a könnyet és a sirámokat.
Vedd kezébe irányítsd a sorsod,
majd így maradhatsz büszke és szabad.

Nem egy rongy ki csak másokat vádol,
S öklét rázva, csak szitkokkal felel,
a kihívásra, melyben a sors bátor,
akarattal, tettel ruházhatná fel?

A remény még nem halt meg barátom,
én ezt vallom, tudom és hiszem,
támaszkodj rám, ha kell a vállamon,
ezen az úton terhedet viszem.

Emlékezés

Még szerelmes szívem álmodott, vágyott
utolsó napsugár táncolt hajadon,
lassan az alkony éjszakára váltott,
rózsaszín pír égett a horizonton.

Szép arcod az esti félhomályban,
csodaként ragyogott életem egén,
tenger habja tört meg parti sziklában,
háttérként, városból szűrődött a fény.

Gondoltam magamban: csodás az élet,
nem érdemeltem én ily káprázatot,
egy gitár hangja törte meg a csendet,
a szépség és „szörnyeteg” találkozott.

Ma már csak álom, vagy talán az is volt,
ez az álom akkor, csak rólunk szólt.

Dicséret

Fa virág bokor
előtted mind meghajol
oly gyönyörű vagy.

Csodát ígér

csodát ígér a holdas éj
repül sok kis bogár
folyóra hajol csendesen
egy öreg fűzfaág

lágyan siklik a nagy folyó
gátak között tova
csacsognak partot ért habok
létnek itt nincs kora

csak néhány szentjánosbogár
fénye villan éjben
csodát remél a parti táj
csak én vagyok ébren

lámpások égnek tejúton
előttem a holnap
talán fenn a csillagokban
írták meg sorsomat

reménnyel él ki földön él
jobb lesz szebb lesz talán
csodát ígér a holdas éj
mellém ült a magány

csendet szakít egy kósza zaj
lépted a homokon
messze tűnik a gond a baj
velem vagy a parton

Álmaim csónakja...

álmaim csónakja végleg kikötött
istenem miért ily kietlen e táj
földön cserepeken egy tükör törött
csupasz talpammal minden lépés fáj

foszlani látszó a nyomasztó csend
borús egemen a nap sem süt már
létem sorsán most csak az ég mereng
múló időm az órán sebesen jár

elmúlás csettint a vég szava szól
cipelt keresztet egyre nehezebb
sakk játékunkban csak a sors tarol
az utolsó játszma egyre közelebb

eltűnődik csendben most az elme
szavakból mondatok...nincsen erre

ajánlás

letűnt álmok cserepekként hullnak
oda hol egykor az ifjúságom állt
dilemma maradjak vagy megmaradjak
herceg a lét lassan feledésre vált

jel talán ott az időm homlokában
megőriz még néhány napig talán
pereg a perc ott a számlálóban
kifutni mikor fog... hidd el ez talány

Jeleket hagyunk

Jeleket hagyunk létünk síkjain,
a feledés homálya eltakar.
Játszunk dalokat lelkünk húrjain,
a sors vajon tőlünk mit is akar?
Válaszod nincs ott a sors-lapokban.

Jelek és jelek, kusza halmazban.
Válogatni, szeret vagy nem szeret
értelmetlen. A halmaz hatalmas,
fennmaradunk-e, csak a tartalmas
szép élet lehet erre a felelet.

De talán az sem! Jönnek más jelek.
Betakarják, mint egy rejtekhelyet,
mit hátrahagytál az utókornak.
Megtalálják-e, ha már nem leszel,
vagy feledve lazán sutba dobnak?

Jeleket hagyunk mégis, ha tehetjük
életünk fontos állomásain.
Tettek, rajzok, képek, hieroglifák
Mik suhannak agyunk tekervényein
kiváltság, ha útjukat követjük.

Jeleinkből épül fel sok szép tett.
Varázsa nyugtató, szívmengető.
De ne hagydd, hogy mámorítson „bája”,
mert a fennhéjázás ma bizony nyerő.
Csak az emberség, mi célravezető.

Mert zárt világ

hazudd hogy olvasol vagy olvasni fogsz
én írogató emberként elhiszem
papírodon még toll ceruza siklik
én bőszen verem billentyűt gépemen

csendet harsogok pokoli zajban
teremtőm most sem ad majd igazat
huncutul csettint érzem hogy baj van
de a szem-párbajban állom a sarat

mert zárt világ itt a költők világa
bejutni közjük soha nem fogok
csúszva mászva fel a parnasszusra
s a csúcson állni lenne jó dolog

az alázat türelem itt nem segít
faragni kell még a létra fokait

Megállapítás

Tájon szél süvít,
elnyomja lépteid,
kopogó zaját.

Szív ha dobban...

vadvirágok szél ha suhan
napot érlel most a május
bokrokban vagy fűzfalombban
folyóparton rád találok

szív ha dobban nagy titokban
heves érzelmeket ébreszt
friss illat tavaszi éjben
szerelemről szól az ének

ősi érzés ősi vágyak
virágillatba merül le
május itt a földi létnek
legszebb szerelem ünnepe

isten ki embert alkotott
nem kötötte hozzá korhoz
a szerelmet megengedte
idősebb is legyen boldog

Epilógus

Csodáltam, szerettem
Imádtam, öleltem
Lehoztam néki a csillagot
Nem kellettem, hát itt hagyott!

A világunk

a világunk hidd el olyan mint egy fa
ágas bogas rajta nagy lombkorona
mi mint a majmok ülünk az ágakon
verekszünk a törött gallyak
gyűlnek alattunk kuszán a betonon

mondd mit teszünk mi sok okos majom
megvárjuk még a fa elkorhad kidől
vagy lemászunk átjutunk a betonon
ott lesz egy másik mely talán nagyobb
amit ismét tönkre tehetünk

mondd az a nagy fa miért nem érti ezt
egyre több a majom ki élni szeret
de jövőért tenni sokkal kevesebb
önös érdek a közösnél „nemesebb”
mátrix szava szól: majmok az emberek

nem kell a mátrix majom nem érti ezt
az oltalom talán csak fentről jöhet
dilemma: nem jó a fán, sem ott alatt
mert a majom mindig csak majom marad
emberré nem lesznek csak kevesen

Betonagyú

betonagyú a barátom
bolond szegény néha bánom
vele élek szép nagy házban
vele fekszem közös ágyban

beton falak mesélnének
szépet és jót nem ismernek
beton agyú gőgös nagyon
néha megver nem akarom

szerettem hiszen erős volt
autója úgy száguldott
nem ért senki a nyomába
mindig tömött volt tárcája

de azóta kiismertem
nem tart semmire sem engem
azt hiszi cselédje vagyok
azért is üt olyan nagyot

betonaggal betonágyban
betonfalas szép nagy házban
bebetonoz a „szerelem”
istenem most mi lesz velem

Ha bírnám

ha bírnám tépném és szaggatnám
hálót mi a létben körbefog
nehéz fából ácsolt kereszttem
előbb vagy utóbb a földre nyom

csillagfényvel tarkított kéjvágy
szakad a lécs kerítés bomlik
gondolat még talán ellenáll
gyengült fonákú ünnepekig

harácsot vet a kéjsóvár vágy
hogymég többet adjatok ide
pénz hatalma sebeket szakít
balra jobbra lendül az ökle

elvetélt álmok keresztutak
egykor itt a stációk néztek
ha jártál imára kulcsolt kézzel
zsoltárok is már elvetéltek

ha bírnám tépném és szaggatnám
lét hálóját mi ma körbefog
nehéz fából ácsolt kereszttel
szállni már nem... ballagni tudok

Drága Mama!

Drága Mama! Hányszor mondom ki e szót,
de nem vagy itt, nem látlak téged már,
fájlalom hiányod, mindazt ami volt,
lét-perceim sora a végénél jár.

Találkozunk-e, ott a túloldalon,
látjuk-e a fényt, mely körbe ölel?
Mint anya és gyermek, vagy csupán lelkek,
szeretjük egymást, de nem ismerjük fel.

Pedig annyi mindent kell elmondanom,
az élet rövid, de a felismerés
hogy jót akartál fiadnak, már tudom
a hála, a virág, sírodra kevés.

Emlékeim közt, most némán ülök itt
a síron, mely örökre magába zárt.
Nem sírok. A múlt emléke elvitt,
hol kitárt karod szeretettel várt.

Fohászodom, hogy bocsáss meg nekem,
hisz a fiatalság mindig lázadó.
Tudod, hisz te is végimentél ezen
az úton mi sokszor alig járható.

Tüskéim tépte sebek begyógyultak,
s gondolatban ma is itt vagy velem,
hallom ahogy szeretettel mondod:
édes kis fiam, drága gyermekem.

Drága mama! Hányszor emlegetlek én
csak emléked van velem, te nem vagy itt
a csokor mit hoztam, tudom szerény
már értem mire múltó idő tanít:

szeretni anyánkat életében kell
s nem a sírjára kell a sok virág.
Ifjú barátom! Soha ne felejtsd el
ha sír bezárult, fájó emlék csupán
hogy volt egy szerető drága jó anyám

Gondolatok

nem vagyok költő azt nem akarom
ha néha gondolatom lekaparom
egy papírra hogy olvassák mások
legyenek ellenségek vagy barátok
vetitek eléjük olykor képeket
költő vagyok... talán... mit nem hiszek
de lehet... s a lelkes utókor majd
dönt... felemel vagy simán elfeled

Kértem, de nem kaptam

Tettem, amit még meg kellett tennem,
ezért omlik rám sok „szürke fal”
kértem, de nem kaptam mert engem,
nem tört meg az ördögi kacaj.

Nem imádtam semmilyen Istent,
számomra az igaz út létezik,
ki alkotott, egyet, az egyetlent
bennem, most is csak vergődik.

Nem félek már semmitől sem érzem,
lassan itt van a túlsó part földje,
hajóm egyszer kiköt majd a révben
őseimhez térve mindörökre.

Az sem baj ha szűk lesz az átjáró,
biztos kézzel kormányozok én,
mert az enyém ez a kicsi hajó,
mely utazik a sors vad tengerén.

Álom és valóság

gyűrött a lepedőm nehéz az álom
amit nem tettem meg ilyenkor bánom
keresem kutatom hogy hol a hiba
bár inkább mennék helyette vurstliba

kocsim ellopták hiába keresem
gyalogolok át városon hegyen
izzadtan mászom fel a part oldalra
ébredek takaróm görcsösen markolva

rémálmok néha meg-meg gyötörnek
hátamon ilyenkor gorgók ünnepelnek
szívják a véretem vad hahotával
s álom-manó tör rám vad haraggal

de ha felébredek és a nap ragyog
álmom feledem újra magam vagyok
tükörbe tekintve mondom magamnak
kezdjünk neki egy új csodálatos napnak

Magas a hegycsúcs

egy aprócska kérdés válaszra várva
mint must óhajtja hogy végre bor legyen
dolgozik agyam minden porcikája
most mélybe hullok vagy fenn a hegyen
küzdöm tovább toprongyos életem

magas a hegycsúcs feljutni oda
apró embernek nem egyszerű dolog
talán még zeng bennem az ősi dala
a népemnek míg a sámándobok
kísérik ezt a rituális táncot

mint kerengő dervis forgok körbe
kántált imám a magas égre hull
pattan vissza... „quia sine fide”
vészterhes átokként ül rajtam a múlt
színek orgiája szinte kifakult

siránkozás ember nem hasznos dolog
tedd mit tenned kell s haladj előre
téphetnek tüskék gátolhatnak bokrok
csak így juthatsz fel majd a hegytetőre
csalódás boldogság vár... majd megtudod

Édesapám születésnapjára

Oly sok éve, hogy kiszáradt ajkadat,
elhagyta az utolsó röpke sóhaj,
az volt nekem a fájdalmas virradat,
hisz nem teljesült a gyermeki óhaj.

Hittem felépülsz erős a szervezet,
kértem az urat, ne szólítson el még.
Óhajom elszállt a vágy megfeneklett,
mi élénken élt bennem nem olyan rég.

Ülök síron, születésnapod van,
már csak az emlék, mi maradt nekem,
néhány szál virág faragott vázában
a hideg fedkövön nyugszik kezem.

Bánom a sok vitát, a makacsságot,
te mindig csak jót akartál nekem,
látom arcodon huncut mosolyodat,
ahogy intelmedet osztod meg velem.

Remélem ott, az út másik oldalán,
megtaláltad végső nyugalmaidat.
Eszedbe jutnak gyermekeid, talán,
kik sokszor emlegetik édesapjukat.

Gondolatban koccintunk emelve,
képzelet borával teli poharat,
az együtt töltött évek szép emléke,
lassan feloldja majd a fájdalmakat.

Bár csak hamvaid pihennek e sírba*
a lelked más létsíkon él ma már,
mi nem felejtünk drága jó apácska,
kedves emléked mindig ránk talál.

Üres pohár csattanva hull a földre,
ne ihasson belőle, senki, soha,
szilánkokon a lemenő nap fénye:
boldog születésnapot, Édesapa.

2004. július 24. margójára (Laci unokám születésnapja)

A köd csak lassan oszladozott,
Istenem! Mondd kérlek, hol vagyok?
Mi hasogat úgy most a fejemben,
biztos, hogy megérem a holnapot?
Mi történt velem, mi ez a fényözön,
mi hasítva ingerli íriszemet,
keresnem kell egy kovácsot rögtön,
ki abronccsal fogja össze fejemet.
Gyenge vagyok, akár egy őszi légy,
csak vizet kívánok, sok hideg vizet,
a sörnek még a szagát sem bírom,
vidd innen, nehogy rosszul legyek.
Mi volt itt tegnap? Drága barátom,
mi tette ily csúffá a reggeletem?
Eszembe jutott, örömmel kiáltom:
emberek! Fiú unokám született!

Gondolatok a versről

Egy vers magában még nem az ember,
hisz hazudhatnak a leírt szavak,
melyek, mint e kék bolygón a tenger,
felüdít, vagy bontja a partokat.

Egy vers magában még nem az ember,
bár emberi érzelmet közvetít.
Hazudni lehet szerelmet de kráter
mélyére taszít, ha elandalít.

Egy vers magában még nem az ember,
hisz oly sokszor látunk hazug papot.
Bort iszik, prédikál vizet és szentel,
dogmákkal zúzva szét a holnapot.

Egy vers magában még nem az ember,
hisz kedvére gúnyolhat ki másokat.
Térdig járva az önérzetedben,
tiporva sárba szép álmaidat.

Hisz mindenki volt, valamiben kezdő,
álom, az akarat, előre segít,
ha nem vár minden sarkon észveszejtő,
gúny, kacagás mi rombolja vágyaid.

Egy vers magában még nem az ember,
hisz hazudhatnak a leírt szavak.
Ha feljutsz a csúcsra, soha ne engedd,
hogy a sikereid elvakítsanak.

Az alázat tesz olyan emberré,
ki szeretettel segít másokat.
Érzelveid válnak így igaz verssé,
megkoronázva az életutadat.

Kérdések a sorshoz

Be vagyok zárva testem börtönébe,
bár emberek sokasága vesz körül,
mégsem jut el hozzám ha hív az élet,
csak roskadó híd hangja, létem merül.

Nem értem miért ilyen a sors velem?
Nekem a kesergés tudom nem segít,
ha végre feltárulna a végtelen
helyére kerül minden mi nem avítt.

Az emberi szó néha úgy hiányzik,
hisz lenézni egyszerűbb mindenkinek,
az értelem ma, hiába világít,

legtöbbször nem tűnik fel az senkinek.
Élem az életem nehezen, fájón,
vajon meddig tart a vesszőfutásom?

Ítélsz

Ítélsz.

Pedig nem is járod utamat,
hiszed, itt mindenből virág fakad,
nincs más csak az önös érdek,
ha nemet mondom.
Tudod-e, hogy miről beszélek?

Ítélsz.

Mert azt olyan könnyű,
számodra ez egyszerű iránytű.
Megérteni a másikat? Minek?
Ha beletaposhatsz, lelked megremeg,
s elégedetten dőlsz hátra majd.

Ítélsz.

Mert szerinted a világ,
nem láthat soha más csodát,
csak mit szerinted a „józan ész”
jóváhagyott. Egyéb csenevész
gondolatok? Csupán perverzió.

Ítélsz

Mert látod álmodott,
egy új világot, melyet a koptott,
egysíkú értelméd már fel nem foghat.
Taposod a sarat, vagy rúgod a port,
lábad „aszfaltot” nem koptat.

Ítélszel.
Bigott régi dogmák,
életed sűrűn behálózzák,
kilépni bűvköréből nem tudsz, nem lehet.
De te osztod a törvényt,
ameddig teheted.

Ítélszel.
Pedig tudod, csak magadban bízatsz,
nem változtathatod meg már a múltat.
Ki örökké csak hátrafelé tekint,
elvéti az irányt és legyint,
ha az előtte álló útról kérdezik.
Hisz nem tudja hová, mikor érkezik.

Ítélszel.
Mert lelked akkor nyugodt ha mindenki,
neked fejet hajtva látja a holnapot.
Ellent mondani, minő botorság,
te fent vagy, a lenti távolság,
hiszed... túl nagy, hogy elérjenek.
S ha mégis? Mondd mi lesz veled?

Vajon, meddig hazudsz még

Vajon, meddig hazudsz még, álnok élet?
Csalóka hittel mérgezed minden napom.
Miért nem hiszed, hogy tőled sem félek,
miért gondolod, hogy úgyis feladom?

Mézes hajókötél, mit rángatsz csak előttem,
hisz a madzag neked már semmire se jó?
Szerinted a puskaaporom már mind ellőttem,
csak a sír marad már, melyben testem a lakó.

Nem hiszem el, hiszen hogy hihetném,
csalóka meséd, rongy, torz ígéreted,
nem vagyok én táltos, se harci mén,
mely lerúgja ha kell, a csillagos eget.

Nem adom fel most már, csak azért sem!
Mi engem illet, ha kell elveszem.
Nem tántoríthat el soha, semmiféle
igaznak mondott hazugság engem.

Zara szülinapjára

Barna mackó e drága „kis” kutya,
hangja farkasé, ha olyan a kedve,
csak tíz hónapos „csöpp lány” a Zara,
a termete: mint egy kisebb medve.

Még növésben, csak ötven kiló izom
kaukázusi medveölő fajta
mekkora lesz végül, nem tudhatom,
a természet, még „dolgozik” rajta.

Mindent megrág, hiszen oly kíváncsi
virág vagy bokor már nem ellenfél
téglát pakol, unatkozik, a „pici”
kevés a dolog amitől fél.

Szeretet igénye oly határtalan,
bár ölebnek éppen nem mondható,
játszani támad kedve az udvaron,
hat, nyolc kör futás, mi elfogadható.

Haragudni rá nem tudok, nem lehet
néha igényt formál az időmre.
Vakargass, simogass gazdi, kérlek
mondja mindkét okos barna szeme.

Ha elfárad akkor nagyokat alszik,
ilyen kutyusunk még nem volt soha.
„Kicsi” Zara, szeretnek a gazdik,
legyen hosszú az élted fonala.

Válasz: Ady – Harc a Nagyúrral című versére

mi változott itt egy évszázad óta
csak más ül a trónon más az aranyon
mindent elpusztít kultúrát szépet
érted teszem... vigyorog: aranyom

birkaként tűrik harsog a hozsanna
cinkelt lapokból áll az imakönyv
plagizált diplomák sötét homálya
kimosott agyakban totális közöny

mindent szabad de csak az elitnek
ha szegény vagy rád törvény szigora sújt
rózsaszín álmok és homályos képek
varázsa az mi boldogságot nyújt

mi változott itt egy évszázad óta
csak más ül a trónon más az aranyon
pusztul az érték pusztul a kultúra
nem lesz még elég... de... nagyon-nagyon

Ma még

ma még álmaim tervezem
holnapra mindezt elvesztem
nem marad utánam semmi más
csak a remény lesz folytatás
ha földön nem talán másutt

élem a múltó percekét
várni nem szabad nem lehet
félni kár ez az élet rendje
beolvadni a végtelenbe
de addig élni szabadon

ha magába zár a csendfolyó
már hiába mondom élni jó
a szép pillanat most az enyém
háttérben ott van a remény
egyszer itt tovább folytatom

Apeva

cím nélküli vers

A
költő
szavakkal
játszik ha a
múza csókolja.

Őszi séta.

ilyenkor az ősz csodálatos
ha nem hullik az utálatos
eső szüntelen a nyakamba
a sok szín mint festőpaletta

a természet maga a festő
színeiben már most sem kezdő
a szél alkot képet monoton
az átázott szürke talajon

napsütésben oly szép még a táj
a sok kis levél zizegve száll
talajt ér roppan a talpam alatt
sétálok egyet még süt a nap

nézem a lassan kopaszodó fákat
oly szép az ősz a tél még várhat

Apeva

cím nélküli vers

Az
érzés
nem más mint
szív játéka
józan ész felett.

Most tényleg

most tényleg fegyver kell itt a népnek
ha az asztalra sokszor kenyér sem jut
békét ígérő de hazug szavakkal
a szörnyek hada csak pusztítani tud

rombolni mindent mammon nevében
hatalom a pénz mindennél fontosabb
pusztul a bolygó ott a messzeségben
ha figyelsz... látod... a pislá lángokat

háború mocsok szenny és a pokol
mennyország itt ma elérhetetlen
de istent kiált és egymásnak ront
hisz javakért száll síkra az ellen

pusztulni csak a szegény fog mindig
hisz a lét csak neki veszteni való
míg a gazdag büszkén vagyonán kotlik
remény nélkül viszi a révész-hajó

Apeva

cím nélküli vers

A
csended
mámora
kijózanít
mielőtt megöl.

Rikoltó hangon

Rikoltó hangon pergő vad cimbalom,
pedig a halk zene kellene nagyon.
Ma fáradt az ész és fáradt a lélek,
a harc mindent, mindenkit felemésztett.
De él bennünk a jó, él bennünk a szép,
mely után vágyódunk oly nagyon rég.

Csitulj el végre, háború szava,
nyugodj meg végre te gaz, ostoba,
ki hiszed a pénz, hatalom az élet,
áldozva érte, minden jót és szépet.
Dúlsz, mint a dúvad, fröcsköl a vér a sár,
ő sem menekül, ki feltartott kézzel áll.

Elég volt, szóljon most lágyabb zene,
Legyen fontos az ember szelleme.
A nyugalom béke szigete legyünk,
ahová együtt, közösen megyünk,
hirdetve fennen a szeretet jogát,
megtörve végre a gonosz hatalmát.

Rikoltó hangon pergő vad cimbalom,
hallgass most el, zenéd nem hallgatom.
Lágy hegedűszó, tárogató hangja,
lelkem rezdülése, szép muzsikája.
Csak így lehet végre, vége a harcnak
lágy zene kell, s a fájdalmak csitulnak.

Vajon mit mond

vajon mit mond az égi kép
meddig lehetünk itt mi még
hogy őrizzük nekem s neked
az ősi gyönyörű ígéretet
mi megváltoztat ha elhiszed
az Univerzum nélküled
nem teljes

legyél hát porszem vagy szikla
ember ki sorsát porba zúzza
Teszi mindezt oly öntelten
mire észbe kap túl lesz mindenem
elenyészett

ha nem győz végre a józan ész
embernek örökre nyoma vész
a természet lesz újra az úr
hiánytalanul

később egy új evolúció
felfedezi hogy élni jó
ős (mint ember) már ismeretlen
bosszút állt a mellőzött Isten

Vágyom utánad

Vágyom utánad, a szívem remeg,
takarnak előlem szürke fellegek,
némán várom, hogy süssön rám a nap,
de tavasz helyett, az ősz és tél marad.

Vágyom utánad, mint a fény után,
ha színtelen sötétség tör reám,
ha torz vigyorba merevedik a kép,
lélek forgácsok repülnek szerteszt.

Szólítalak. Az álom tova repül,
itt vagyok újra és újra egyedül,
törött korsót illeszték, ragasztok
omló vakolatot javítgatok.

Meddig tart e kurta, furcsa élet?
Vágy, belőle nem lesz új szemlélet,
Csak pergő homok, nem fordítható,
az óra, a perc oly gyorsan illanó.

Égi szavakban már rég nem hiszek.
Megcsaltak sokszor „jó lelkű” istenek,
hisz álmot, vágyat adtak, nem teljesült,
a csészében még a kávé is kihűlt.

Az álom, a vágy, már nem valósul,
felhőkből, mint a könny, hideg eső hull,
vastag köd takarja a látóhatárt,
többé már nem várom a feloldozást.

Talán ha

Talán ha fájna, még meggondolnád,
milyen legyen az élet folytatás.
Akkor ha ott kővel megdobnának,
arcodon vér folyna, nem vitás.

Talán, ha lágyan elmesélnék
milyen lehet a nélkülözés maga.
De ha te is szegénységben élnél,
bizony a lelked is megnyomorodna.

Ha nem csak az életed lenne fontos,
de volna benned némi empátia,
ha a szegény nem lenne még szegényebb,
bele foglalna imáiba.

Isten elfordult, csak a szegény küzd még,
élete egyre kilátástalanabb,
minden hatalom az uraké már rég
ki élni akar mind nyugatra szalad.

Kis országunk, mely tudásban oly gazdag,
nem tett soha semmit, tudós fiakért,
s bármi, mit itt e honban feltaláltak,
idegent gazdagított mindig ezért.

Talán, ha minden magyar összefogna,
ha nem lenne köztük mindig rút viszály.
ha nem lenne ki mindig megosztana,
egyszerű ember is lehetne király.

Ha a magyarok istene visszatérne,
régi erkölcs korunkra íródna át,
e modern korban már egymást tisztelve,
nyerhetne a magyar egy szép új hazát.

Vágyaim határa

vágyaim határa felfoghatatlan
hisz annyi csodát szeretnék még
megélni mindent mi elmondhatatlan
veletek szállni kedves fecskék
felsorolásom nem ad teljes képet
sérülhet az agy ha nagy a nyomás
magamnak tudni minden csodaszépet
talán eljön majd újra a Mikulás

még szeretnék egy csodás kék eget
kisvasutat mely Moszkváig elér
vidám és pajkos jó szellemeket
gyaloghintót mit vonszol két egér
palackos esőt talán litereset
folyót mely medrében visszafelé folyik
sárgolyót amit dobálni lehet
egy csillagot mi csak nekem világít

marionett bábót mely nekem táncol
újságot mi nem tartalmaz betűt
olyan helyet hol a vidámság viháncol
alkoholmentes sört négykerekűt
ha velem tartasz a vágy is teljesül
azt hiszem mást már nem akarok
kattan a zár a rácson itt belül
csend már jönnek a „kedves” ápolók

Néma kiáltás

Csend borult rám újra, néma csend
mint sosem látott, teljesen idegen
úgy közelít némán. Milyen durva,
hogy agyam gondolati burka,
megrepedt.

Emlékek szállnak szerte szét,
mint apró üvegcserepek...
vagy hulló, néma, őszi levelek
ha az ősz a nyarat váltja,
zöldből változik barnára,
élete megszakad.

Mint a folyamat, mit életnek hívnak
hiába kereslek, hiába hívlak
a hang, az éterben néma marad.
Csak a csend borul rám, néma csend.

Gondolatok a szóról

Eddig hittem: kimondott szóból értek én,
megérkezve itt, már a csend peremén,
a hallgatás, az elhallgatás a legkeményebb szó.
Nem hallhatod, de nincs hozzá fogható.

Őszi nap

kisebb már az íve ott a horizonton
a nap még ma is ontja a meleget
csak néhány aprócska gomolyfelhő
mintákkal rajzolja át a kék eget

most pajkos szellő fut a fák lombjain
néhány száraz levél is útnak indul
még rigó fütyül a fák ágain
a meleg lassan hűvösebbre fordul

ősz idéző már a sárguló levél
szőlő az alma szüretre készül
elsuhan este még néhány denevér
mielőtt téli álomba szédül

csodás az ősz de elmúlást sejtet
enged a nyárból érezni egy cseppet

Tört álmokról szelíden

inkább engedd el a
törött álmot ne átkozd
mert frusztrál a furcsa
megvalósíthatatlan
dühödt végrehajtás

Álmodtam egy

álmodtam egy szép új világot
mely váltaná a mostanit talán
ajtó előttem már nyitva állott
de csak álltam némán ostobán

oly váratlan volt ez az érzés
mely nyitott ajtón át megérintett
szeretet vagy csupán a féltés
ami miatt vágyam megrekedt

ajtón túl rám vajon mi várhat
csak a képzelet szabhat határt
holnapot várva élni a mádat
apró percek illannak tovább

jó lenne szorosán ölelni
őt ki téged igazán szeret
belenézni gyönyörű szemébe
látni miért élni érdemes

Gondolatok a túlvilágról

Halálon túli lét egészen más világ,
csak az érti már sejtelmes dallamát,
ki ott volt de onnan még visszatért,
vágódik vissza a szeretetért.

Nincs ott pokol és nincsen mennyország,
csak fény van, mely úgy ölel majd át,
mint anya az édes kicsi gyermekét,
hisz vágódsz te is a szeretetért.

Itt a földön szeretni nem lehet,
mert a meglévő előítéletek,
lesilányítják az érzelmeket,
szokásból, tömör falakat emelnek.

De ott túl azon a másik világon,
csak szeretet van minden apró ágon,
s a kék madár a társa az embernek,
válladon ül és neked énekelget.

Elmúlt harmincöt év

Vajon ki hallhatja meg utánad,
fogaim között mormolt imámat,
a csendet vajon ki oldja majd fel,
ki enged majd magához ily közel?
Lesz-e még csend, vagy csak lárma,
feldúlva mindent, magába zárva?
A szeretet hangja felold-e majd,
minden gondot és minden bajt?

Vágy és a kétely ott lapul bennem,
új utakat járni az ismeretlenben,
habzsolni, tele szájjal az életet.
Lekéstem erről? De itt vagyok veled.
Harmincöt éve már, a mai napon,
hogy együtt sétálunk, úttalan utakon,
akadályok mögöttünk elmaradtak,
elporladtak már, szerte foszlottak.

Alig értjük egymást, de megvagyunk,
nem jár egy rugóra a gondolatunk.
Te a földön állsz, két lábbal, keményen,
én szeretnék szállni, a magas égen.
Te olykor nem bírsz el a félelmeiddel,
bár többre vágysz, de még nem éred el.
Én segítenék, sajnos nem engeded,
nem fogadod el, hogy jobb is lehet.

Talán... ha egyszer... meghallanád,
mily csodás az éteri zenevilág,
áthangolnád, lelked húrjait, újra,
csendben rátérve az új, helyes útra,
megbékélve magaddal, a világgal,
ott várnálak egy csokor virággal.
Örülnek neked, a szemedben látnám,
te is örülsz, hogy újra rám találtál.

A változás, tudom, nem egyszerű,
sokszor jön, úgymond, borúra derű,
eljön a nap, hogy megbékélsz magaddal,
új útra lépsz majd, tele akarattal.
Meglátod a jót, meglátod a szépet,
kéz a kézben boldogan meséled,
milyen csodás ez az új varázslat,
rád mennyi szép és boldog új nap várhat.

Harmincöt év. Mily gyorsan elszaladt,
eltöltött időből csak emlék maradt,
a szépre, jóra emlékezzünk együtt,
a gondot, a bajt legjobb ha töröljük,
elménkből. Közösen új utat keresve,
Jöhet majd sok boldog, nappal és este.
Ha újabb harmincöt év eltelik együtt,
majd boldogan előlről újra kezdjük.

Élet szilánkok

Bárhova nézel: vér, korrupció
az útitársa most a földi létnek.
A jobb élet lehetősége máshol,
csak fikció, nem valós remények.

Csak tedd a dolgod és ne gondolkodj,
hiszen megteszik ezt majd helyetted.
Szép az új világ, de csak lopakodj,
ne ébreszd fel még az alvó szörnyet.

Szeretni akarsz, de nem engedik?
Tűzzel, vassal az érzéseket irtják?
Olvass könyvet, de soha ne írd semmit,
úgyis alig néhányan olvassák.

Meghalsz csendben a világ nem gyászol,
hisz nem adtál semmi jót e földnek.
Hiába a kisdéd, hiába a jászol,
az emberek, hit nélkül, pénzzel fertőznek.

A csend világa lesz a mi világunk,
ha a Földanya végül megsokallja,
csak elveszünk, de nem hagyunk semmit,
a profit éhség már nem ezt sugallja.

Esik az eső, s a nyári zápor
csak savas esőt hoz innen, onnan,
fejlett világunk környezetet rombol,
mi élvezkedünk ott lent a mocsokban.

Ember! Talán ha végre megértened:
a fejed alatt nem viszed a sírba,
a pénzt, amit rombolva szereztél,
ezzel csak Mammont emeled magasra.

Ha olvasásban eddig eljutottál,
Nem érted e verset miről, miért írtam,
hagyd abba és dobd a szemétkosárba,
lépj tovább és felejtsd el de gyorsan.

De ha érted... érzed tenni akarsz,
Ne légy gyáva küzdj és harcolj érte,
legalább a kedves utódodnak,
jobb és könnyebb legyen az élete.

Ringatózó csendnek

ringató csendnek ellentmond a halál
hogy leszegett fejjel mutogasson reád
megborzongsz másfelé tart a világ
még szomjazol a szép és jó után
öregség csókoltá ráncokat találsz
tükörképeden... az időd is lejár

Görbe tükör

Görbe tükör ott a falon,
azt mutatja, hogy a szíjon
mi a nadrágomat tartja,
kevés már a lyuk gyakorta,
azért feszül olyan nagyon.

Tényleg így van

tényleg így van... vár már a túloldal
adj uram még nekem pár ezer napot
múltam árnyairól halkán szól a dal
nem hagyhatok így itt csapot papot

renegát voltam vagyok és leszek
bennem változni ez nem fog soha
ha elhordják a holdat a természetek
talán ég felé tör a kántált ima

verseket ír a toll a papírra
szelek szárnyán most repülni lenne jó
vágyat csókol homlokomra a múzsa
az nem lehet hogy vár már a bakó

vajon tényleg vár már a túloldal
uram adj még nekem pár ezer napot
vágyaimról oly szépen szól a dal
élet halál csak paradoxonok

Ősz a fejem

Ősz a fejem, de nem bánom,
hidd el nem fáj ez barátom.
Fáj a csontom, néha ropog,
ilyenkor nem vagyok boldog,
hogy ne fájjon alig várom.

Számadás helyett

ifjúság illatát orromban érzem
a röpke idő oly gyorsan elszaladt
egy emberöltő mit lassan megéltem
bakancslista: mi életből kimaradt

megéltem már oly sok csodás percet
de rossz dolgok is történtek velem
az éveim ma száguldva peregnek
már egyre kisebb a mozgásterem

pedig sok dolog van még ott a listán
elmaradt eddig de akarom nagyon
nem látom azt konkrétan és tisztán
sors mikor ír pontot az utolsó lapon

megbánnom nincsen mit megnyugtató
élem hát életem így egyszerűen
ami történt vissza nem fordítható
így születtem: egy vagyok az egyetlen

Mit mesél egy sárguló régi kép.

Egy sárguló, foszlott szélű régi kép,
nézed... mit mond neked, miről mesél?

Fejkendős, fiatalos menyecske,
arcán nincs mosoly, inkább öregecske,
vagy komoly, tapasztalt érett asszony?

Sors nem engedte, hogy mosolyt fakasszon.

Szája keskeny, látszik, hogy kemény nő,
keze a térdén kulcsolva pihenő,
szeme, csak a szeme mi vágyakozó,
megcsillan benne az életet adó,
szebb és jobb utáni vágyakozás,
csak a szeretet hiányzott, semmi más.

A földműves élet, kemény és rideg,
helytállni mindenkor, ameddig lehet,
nyáron, melegben, ha forrón tűz a nap,
keményen dolgozni, ha mindenki arat.
Tavasszal ültetni, vetni, majd az aratás,
közöttük a sok gond, kapálás, kaszálás.

Akkor még nem volt kapáló gépezet,
csak a kapa, a lábad és hozzá a két kezéd,
fájó derekaddal csak te törődtél csupán,
hisz várt a munka nap – nap után.

Erről mesél hát nekem a régi kép,
életről, melyben kemény volt a lét,
melyből talán a szeretet hiányzott,
de volt 3 gyermek, ki végig összetartott,
egyik volt az én nagymamám.
A képről, talán engem néz a dédmamám,
bár nem ismertem, hisz korán elköltözött,
a másik világba, hol rátalált az öröm.
Legalábbis én így remélem,
megsimogatom a képet, talán érzi éppen.
Köszönjük az életet, s amit tettél értünk,
míg élünk dédmama, soha nem felejtünk.

Egy sárguló, foszlott szélű régi kép,
mit mond neked, miről mesél?
Ha szíveddel nézed a régi képeket,
hidd el, csodás dolgokat oszt meg majd veled.
Sorsokról mesél és elrepít oda,
ahova, barátom, nem jutnál el soha.

Kisimult ráncok

ma még ha a csend lágyan átölel
zajtól zilált agyad lassan megnyugszik
de holnap talán majd végleg befed
hisz az idő a sors nem alkuszik

kisimult ráncok feledés homálya
lengi körbe mi te voltál egykoron
szép a beszéd tátva a sír szája
ellebegsz fény vár a túloldalon

Sok miért, válasz nélkül

Miért zöld a fű, ha a nap égeti,
miért kék az ég, ha felhő csipkézi,
miért nő a fa, miért nem az érig,
miért küzdesz, ha nem csinálod végig?

Miért zúg a szél, sokszor oly vadul,
miért vagyunk mindig lenn, olykor legalul,
tél miért hideg, miért meleg a nyár,
Miért boldogtalan, kire senki sem vár?

Miért veri el a jég termésedet,
miért haragítod a természetet,
miért hiszed, hogy neked mindent szabad,
gondolod elég a kimondott szavad?

Vágyadról miért írsz csodás verseket,
ha elföldelnek, mindegyik elveszett.
Nem olvassa senki, jelszó is védi,
szép gondolatod géped mélye őrzi.

Titok, titok marad, őrized bőszen,
Talán megtalálnak, homályos jövőben,
ne reménykedj hiszen nem vagy már gyerek,
álmaid bugyrában sötét fellegek.

Ha rád talál majd a szerelem végre,
elhiszed, vagy a balsejtelem győzne,
mert ilyen már veled meg nem történhet,
kiváltottad pokolba szóló jegyed.

Mennyország, pokol egyaránt benned van,
oda jegy sem kell, hiszen az úttalan
utad mindig, csak oda visz, vezet,
ha nem látod a fényt, minden elveszett.

Válasz lesz, megkapod a kérdésedre
ott hol a léted tart a végtelenbe.
Újra kell kezdened? Rosszul csináltad:
életed, melyért senki nem hibáztat.

Addig kell majd, a szüntelen gyakorlat
amíg kijavítod a hibáidat,
felemelkedésed, csupán egy lépés,
akkor a Földre nincs több visszatérés.

Tanuld meg feltenni jól a kérdésedet,
melyre őszintén válaszolni lehet.
Ne igyál bort, s ne prédikálj vizet,
ne imádj soha hamis isteneket.

Legyél ember, igaz értelemben,
megértő, segítő, kedves egy személyben,
minden ami jó, egy töről fakad,
szeretet járja át földi napjaidat.

Az út túloldalán

út túloldalán vajon mit találok
várnak talán az eltékozolt álmok
vagy csak egyszerűen elmegyek és kész
halál után élet hinni is merész
én hiszem nem múlhat úgy el az élet
hogymindent itt hagyok és nem remélek
nem kaphatok túlról további esélyt
jót álljak magamért a tetteimért
mit elkövettem akarva akaratlan
nem figyelve vagy tajtékoz haragban
melyért akkor elnézést sem kértem
érezem és tudom ez bizony nem érdem

mégis ha ütött az utolsó óra
visszanézhetek-e egy pillanatra
letörölni könnyet mi hullik értem
csak mosoly legyen itt a földi létben
úton átmegyek a túlsó oldalra
nem végleg... néhány hosszú pillanatra
újjászületek... hogy végre jól csináljam
mit elterveztem ott a másik világban
fény tanítása akkor nem csak rám hat
adok majd valamit ennek a világnak

de még odaérek emberként élek
csodák nincsenek attól nem is félek
ott ahova megyek csak pokol várhat
durva intelme ez a hitvilágnak
de a rossz és a jó embertől való
az út is kusza hisz alig járható
ha jól választasz az elágazásnál
út egyenes a végén csak a fény vár
ott megtalálnak az elveszett álmok
tisztá szerelem rá régóta vágyok
egy dallam csodás éteri muzsika
szép szerenád édes bús szólama

lejtő hol haladsz egyre lankásabb lesz
temető csendje fogva tart nem ereszt
a fény... áthatol... kitarja a kaput
érted végre mi válasz nélkül hagyott
igaz szó akkor mindennél többet ér
legyen tavasz nyár ősz vagy hideg tél
a túloldalon minden téged éltet
ha igaz emberként élted földi léted

Évfordulóra

Úgy hittem, újra fogom a kezéd,
érdes volt, mohás és hideget áraszt,
csak egy hideg kő volt, mi egy sírt befed,
táblán neved, pár szál virág, mire várnak?

Ültem a síron, egy szombat délután,
egy emberöltő, mily gyorsan véget ért,
percek, mint homok peregtek ezután,
megérte küzdeni, a kétes holnapért?

Mint láthatatlan kéz egy pillanatra,
a szellő lágyan a hajamba túrt,
mintha fülemben fájón súgta volna:
kisfiam... érzed... melletted vagyok.

Emlékek sorjázta szép, rendben,
kedvesség, mosoly, s cseppnyi harag.
Hosszú vonat fütty szakította félbe,
ahogy a temető mellett elhaladt.

Mintha árnyalak libbent volna tova,
szürke pillangó szállt a sírok felett,
s a szívem fájt, bár húsz éve tudja
ki itt „lakik”, többé vissza nem jöhet.

Találkozunk majd drága jó anyácskám,
ott túl a léten, a másik oldalon.
Ott megértjük az élet igazságát,
hogy szép és jó, de néha fájdalom.

Eddig jutottam emléked idézve,
sírba tett virág szinte elköszön,
Mögöttem maradt a temető csendje,
mert az élet vár még, túl a küszöbön.

Árva a csend

árva a csend
a gyermek is
mosolya könnyes
még fáj neki
nem szereti őt
a nagyvilág
hiába vár
apát anyát
ki pótolna
haját befonva
vagy kócolva
szeretné őt
s lenne barát
érezné lelke
csendes óhaját
családja legyen

csak a szél süvít
kint a hegyen
az ablak csak
a vágy maga
emberek kéne
egy apa anya

hisz megérdemlem
jó gyerek vagyok
kicsit lázadó
talán konok
de gyerek kinek
a lelke szép
adjon nekem
végre szülőt
a magas ég

Ha elveszik

ha elveszik tőled az álmaid
fájó lélekkel vajon mit tehetsz
átértékeled múltad vágyait
vagy öklöd rázva intesz majd nemet

vágyaidat soha fel nem adod
hogyan teljesül-e az érdektelen
elrabolták tőled minden álmod
bakancslistádra újból felteszed

mert nélkülük oly sivár az élet
nem zeng új dal a lelked húrjain
lassan átnő majd a bús enyészet
tompuló agyad tört emlékein

száraz lábbal pocsolyán átkelni
te is tudod hogy soha nem lehet
álom nélkül csak sarat dagasztva
élheted le a sivár életed

ne hagyd soha hogy elvegyék tőled
titkon s féltve őrzött álmaid
barátom küzdj meg és harcolj érte
megvalósulnak majd féltett vágyaid

Kérdések és válaszok.

Feltett kérdések, sokszor egyszerre,
zajos a közeg ahol vagyok.
Nézem, hallgatok, válogatok közbe*
mely kérdésre mit válaszolhatok.

Nem akarok mást, csak egy kicsi csendet.
Kérdés is lehet, csak egymás után.
Vajon ki lesz, ki felrúgja a trendet,
én szólalok meg először talán?

Ha kérdeztek, tegyétek csendben,
mintha lennének igazán nagyok,
mentség és válasz nélkül mindent,
mi lábam elé ömlik... otthagytok.

Mi lesz veled ember

mennyország és pokol mi itt van benned
abban mindketten egyetértenek
az ember nem alkalmas már a jóra
rossznak sem éppen briliáns tudója
legjobb lenne magára hagyni végleg
úgyis ölik egymást mert ez a végzet

jel mit homlokára vésett az élet
reménytelentől reméli a létet
ember mi lesz ha magára hagy az ellen
megszűnsz és eltűnsz úgy szépen csendben

Napok peregnek

Napok peregnek oly gyorsan tova,
repülnek, mint a kitépett lapok
ha a szél gondol egy nagyot, merészet
s játékosan alájuk kapott.

Ősz után tél jön, majd újra tavasz
mint egykoron, te a szabad madár
az idő rohan, már nem ugyanaz,
repkednél, de mondd, hol van ez ma már.

Szárnyad törött, az erőd is fogytán,
fentről szemlélve ezt a szép világot,
nem repülsz már keresztül a pusztán,
a nyár is, az erőddel tovaszállott.

Néha még vágysz repülni az égre,
lelki szemeidben szépek a színek,
takaród alatt megbújva merengve,
tavaszt vágysz közben, jégvirágos tél lett.

Mindennek ára van

Semmi sincs ingyen, mindennek ára van,
régi tudás, de sajnós napjainkban
felértékelődött, csak az mi számít,
adni csekélységet, kérni érte bármit.
Még a lelkedet is, hit mögé bújva,
hiszed mennyországba és nem pokolba,
juthatsz. Bár tudod mindez valótlan:
törött gerinccel nem élhatsz boldogan.

Megfordult minden

Megfordult minden, mai délutánon,
zajból csend lett, bármennyire várom,
egy aprócska nesz, üsse fel fejét,
legyen bogár, galamb, sáska vagy menyét,
vagy halljam ordítva, a csend énekét.

Miért kell, hogy tönkretedd?

Miért kell, hogy tönkretedd,
mindazt ami szép lehetett volna?

Miért kell, hogy menekülj
engem hagyva lenn a porba*.

Miért nem szállhat a madár,
velünk együtt ágról ágra?
Miért vagyunk mi mind a ketten,
saját életünkbe zárva?

Miért nem lehet, hogy az érzés
szabad áramlásba fogjon?
Miért kell, hogy minden ember
egymás torkának ugorjon?

Minden ami a fényből való,
nem világíthat egy személynek,
harag nem lehet mérvadó,
de léte ma az embereknek.

Az ego nagy, az érzés kicsi,
nem talál utat magának.
Mire észbe kapsz barátom,
szép napok már messze szállnak.

Marad a sivár valóság.
Az élet szekér tova gördül.
Ha nem ülsz a bakon, hiába álmodsz,
mindenről lemaradsz végül.

Álmodj, szeress, engedj közel,
magadhoz egy csodás érzést,
ne küzdj akkor, hogyha nem kell.
Mit kínálsz, a szenvedélyért?

Az ember kicsit mindig meghal,
ha érzéseit nem viszonzózzák,
de holnap, már újra szól a dal,
még a hegyek is visszhangozzák.

Küldemények margójára

szerencsepátkó vagy áldó isteni kéz
hozzá a szöveg mely idiótának néz
ha nem küldöd mit kaptál azonnal tovább
ne is mondjam el mi vár majd reád
jó nem az biztos ha túléled talán
rémek szánkáznak gerinced vonalán
s fejedre eshet egy jókora téglá
az is lehet: nem holnap de még ma
ablakon villával hányják be a pénzt
ha küldöd mert segít az isteni kéz

küldhetsz ha gondolod bármit és bárhova
nem változik meg attól az életed soha
csak oly jó vágyni és titkon remélni
hogy az élet egyszer számodra kiméri
a jót nagy kanállal vagy apró falatokat
de ad ha mást nem csupán csak bókokat
apró örömök e sárgolyón a kék ég alatt
mutathatnak az életben szép új vágyakat
az út a végtelenbe tűnik el és ott a cél
lebeg fejed felett mint csillogó acél

Hibásak: mások

Vannak, kik saját mocskukat,
megoldani, rád erőltetve
akarják, közben sorsukat,
saját maguk tették tönkre.

Tiltakozol? Te vagy a rosszabb,
ki mindenért hibáztatható.
Nem segítesz? Hidd el gonosz vagy,
minek éltet a Mindenható?

Segítettél, amikor tudtál,
kuporgatnod kell neked is?
Világosabb a fényes napnál,
fösvény vagy. A mindenségit.

Nem szállhatsz vitába soha,
az „ellen” rutinja legyőz,
reád száll az átok mocska,
tiltakozni sem lesz erőd.

Néznek rád furcsa félelemmel,
mintha a dögvész lennél maga,
te csak fohászkodsz lehunyt szemmel,
mégis szóljon érted egy ima.

Várom a csendet

várom a csendet de zaj érkezik
röppen a csóva szikrát szór a láng
fehér lóháton mesét sző az éj
derengő hajnalt már alig várom

új nap érkezik talán jobb mint tegnap
szikrázó napsütés édeni táj
zenébe foglalt szép szóvirágok
jönne csak jönne jönne végre el

annyi a dolgom kedveset szépet
addig még pereg a sok apró perc
türelem mondom újra felrázom
a párnát min zilált agyam pihen

óhajtom a csendet de zaj érkezik
pereg az agy csattog a sok kerék
álmok vágyak szépek és töröttek
csak érne már végre véget az éj

Magamról néhány sorban

Öreg vagyok, vagy csak koros?
Nem kell nekem még ma orvos.
Elfáradok, megpihenek,
fáim alatt tervezgetek,
hátra van még ötven évem,
így gondolom, csak szerényen.

De ha több lesz, üsse kavics
megbirkózom én azzal is,
a kertemben sok a munka,
fát is aprítottam én ma,
télire a kandallóba,
hisz olyan jó a meleg szoba.

Most még hetvenkettő vagyok,
épp úgy mint a fiatalok,
nem érzem magam öregnek,
tetszhetek a női nemnek?

Alteregóm helyettesít,
így nem rémítek meg senkit.
Életem úgy élem ahogy,
lehet, hogy én boldog vagyok?

Villamoson

Meleg nyári nap volt. A villamos megállójában sok ember várta, hogy a sárga villamos – népszerű nevén a tuja – megérkezzen. Fiatalok és idősek vegyesen, türelemmel vártak. A kijelzőn, ahol a járatok követési idejét mutatta a digitális tájékoztató tábla még kettő perc volt az érkezésig. A tömegben várakozott egy fiatal, harminc év körüli ember, karján egy négyéves forma kislánnyal. A pici lány csinos fodros ruháján hatalmas rózsaszín folt éktelenkedett. Az apa – mert biztos, hogy a kislány apja volt – mindenfelé nézett csak a lánykára nem. A kislány is durcásan ült a férfi karján, szemöldökét összehúzva, az arcán igazi morcos kifejezéssel. Itt valami nagy dolog történhetett közöttük, ezt minden vizslató szem láthatta. Igaz az is, hogy az emberek csak a saját dolgukkal voltak elfoglalva, így talán senkit sem érdekelt ez a kis morcos viszony.

Ahogy megérkezett a villamos és kinyíltak az ajtók, már csak azzal törődött minden felszálló, hogy megszerezze az üresen álló ülőhelyek egyikét. Az apa és lánya is talált egy ilyen helyet. A kislány az apja ölében ült háttal a férfinak. Nem szóltak egy szót sem. Ahogy az ajtók záródtak a kislány szólalt meg először:

- Apa – kezdte – ugye nem mondd el anyának, hogy lefagyiztam magam. Ugye nem mondd el?
- De igen – jött a válasz azonnal – elmondom. Megérdemled. Hiába könyörögtem, hogy ne tölcsérben kérd a fagyit, hanem üljünk le és szépen kanalazd ki a kehelyből, te nem hallgattál a szép szóra. Mindig a saját fejed után mész, akár hisztizni is hajlandó vagy – mint ahogy most is tetted –, hogy az akaratod érvényesülhessen.
- De apa – vágott közbe a kislány – megígérem, hogy többet nem leszek rossz... csak ne mondd el anyának, hogy leettem a szép új ruhámat... kérlek... szépen.

A férfi kibámult az ablakon. Látszott rajta, hogy engedne is a kérésnek, de az atyai szigor most mindennél fontosabbnak látszott. A gyerek várta a választ, nyugtalanul fészkelődött az apa ölében. Kisvártatva az apa szólalt meg:

- Annyiszor megígérted már, hogy jó leszel, nem hisztizel, megfogadod amit a felnőttek mondanak... de a következő pillanatban, már nem is emlékszel arra mit is ígértél. Nem is érdekel, csak az, hogy az akaratod érvényesülhessen. Így jártál. Most nem kerülheted el a büntetést. Bizony, hogy elmondom anyának, hogy megint rossz voltál... mint mindig.

Egy pillanatra úgy tűnt, hogy a kislány szája sírásra görbül, de néhány pillanat és már sehol sem volt ez az érzés. Hirtelen, mint aki megtalálta élete értelmét megpördült az apja ölében és fennhangon közölte:

- Akkor én is megmondalak anyának és te is meg leszel büntetve.
- Mi ez a marhaság már megint Julcsi – kérdezte a férfi némi bizonytalansággal a hangjában – mi ez az újabb marhaság?
- Ha te megmondasz anyának, én is megmondalak... hiába nézel úgy rám apa, mint a malac a piros kukoricára... te is büntetést fogsz kapni... ha én, akkor te is.

A férfi tanácstalanul nézett a kicsi lányára, nem értette az egészet. Miről van szó? Még hogy ő is meg lesz büntetve. Elbizonytalanodott.

- Miért is akarsz megmondani Julcsi... hagy hallom, mit találtál már megint ki, hogy megúszd a felelősségre vonást?

A körülöttük állók egyre élénkebben figyelték a párbeszédet. Szinte mindenkit az érdekelt már, mit is találhatott ki ez a csöppség, amivel képes lesz sakkban tartani az apját és megúszni a jogos büntetést, az elkövetett hibáért. A kicsi lány körbe nézett. Már látszott az arcán, hogy fölényben érzi magát. Láthatóan élvezte, hogy minden szem rá szegeződik. Nagy hangon kibökte hát:

- Megmondalak anyának, hogy belepisiltél a mosdókagylóba... Ne is tagadd, mert láttam... csak akkor nem szóltam, de ha te megmondasz én is megmondalak...
- Mit hordasz itt össze – fakadt ki az apa – mit csináltam én?

- Tudod apa, vasárnap amikor anya tusolt, te meg borotválkoztál, közben belepisiltél a mosdókagylóba... azt hitted senki nem veszi észre... én láttam... Ha nem mondasz meg anyának én sem árullak be... de ha igen... te is így jártál.

A férfi vörös lett mint a főtt rák. Az utasok arcán átvonuló mosoly sem volt ínyére. Vitatkozni meg nem akart tovább. Ahogy a villamos befutott a következő megállóba leszálltak. Csak addig akartak utazni, vagy egy következővel folytatták az utat, ki tudja...

A gyermekszáj nagy igazságokat képes kimondani, míg meg nem tanítják arra, hogy hazudni, manapság, sokkal kifizetődőbb...

Kedves Olvasó!

Mottó: Ha leírnám azt, mit megéltem eddig,
s közzájra tenném; gondolom,
nem lennék más, csak egy sült bolond,
ki sorsát átkozva, dicsekszik!

Talán joggal teszed fel a kérdést: ki ez az ember, aki veszi azt a bátorságot, hogy elismert költők nyomdokain próbáljon haladni és verseket írjon, arról nem is beszélve, hogy azt a nagyérdemű elé tárja. Beavatlak a titokba, a következő néhány sorral, mely nem csak azt taglalja, hogy ki is vagyok egyáltalán, de arra is magyarázatot ad, hogy hogyan kezdtem el, vált mindennapos hobbimmá ez a tevékenység és hova is jutottam vele.

Nevem Hegedűs Gábor és nyugdíjas vagyok, igazából nyugger, de sokan nem szeretik ezt a szót. Szeged melletti településen Algyón lakom. Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgesen 1948 őszén, egy viharos vasárnapi napon. A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, de mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat!

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam ami a kezembe került. Imádtam a klasszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is, igaz csak újabb könyveket, de én ennek jobban örültem mint az okleveleknek. Csak a Pálmalevem kikérése és felolvasása – 2014 – óta írogatok. Akkor szembesültem azzal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett. Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretném magam megmérteni, lássam mennyit is ér amit csinállok. Ma már nem csak verseket, de novellákat is írok.

Eddig megjelent E- köteteim melyek megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtár „polcain”:

- 2017. Mint tömjénfüst
- 2018. Szárnyszegetten
- 2018. Látod fényt sírnak...
- 2019. Csendfolyamok
- 2019. A Hold mosolya
- 2019. Sziklákön egy fa...
- 2020. Hegedűszó...talán az élet
- 2020. Ahonnan jöttem

2020. Pillangó hatás
2020. Hangulatszilánkok

Eddig megjelent papír alapú köteteim, melyek támogatással, de magánkiadásban jelentek meg:

2015. Álmodozások – versek
2018. Most szél sodor – versek
2019. A pálmalevél – novellák
2019. A Hold mosolya – versek
2019. Sziklákön egy fa – evokációk és parafrázisok (versek)
2020. Ahonnan jöttem – versek
2020. Hegedűszó... talán az élet – novellák

Eddig megjelent írásaim – versek és novellák – antológiákban:

2016. Poet Antológia – három vers
2016. Őszi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy vers
2017. Poet História X. Antológia – három vers
2017. Természet 2017. Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers

2018. Kedvesemnek Bálint napra Antológia – Irodalmi Rádió – kettő vers
2018. Álmodból fogantam Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Szinva-parti sztorik Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
2019. A Hold is velünk dalol Antológia – Irodalmi Rádió – öt haiku és öt apeva vers
2019. A világ ezerszínű virág Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
2019. Zsebkönyv 7. Sodrásban – Holnap Magazin – tíz vers
2019. Utazók Sci-fi, Fantasy Antológia – Holnap Magazin – egy novella
2020. Versmagot hint... című versemről videó készült – Irodalmi Rádió

Az Irodalmi Rádió szerkesztésében kerültek felolvasásra verseim az irodalmi műsoraikban. Verseim a Poet. hu irodalmi oldalon jelennek meg rendszeresen, de jutott már belőle a Holnap Magazinnál, az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalra is. Jelent meg versem az Algyői Hírmondóban, valamint a pusztamérgesi helyi híreket tartalmazó újságban is.

Eddig elért eredményeim:

2018. Szülőköszöntő Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezést ért el.
2018. Ne háborúzz Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezést ért el.
2019. Természet Poétája Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – kettő vers III. helyezést ért el.

2019. Költők éves értékelése – Irodalmi Rádió – II. helyezést értem el.

2019. Idősügyi Tanács Irodalmi Pályázatán Szeged – egy novellám I. helyezést ért el.

2020. Holnap Magazin pályázatán: El nem hangzó ima című versem – zsűri döntés III. hely

A saját versek mellett írtam evokációt Mihail Jurjevics Lermontov, Arthur Rimbaud, Paul Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit, Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István, Marsall László, Petri György, Tóth Árpád, Baranyi Ferenc, Nagy László, Kányádi Sándor, Szirmay Endre, Faludy György, Király Lajos, Rilke Rainer Maria, Stephen Spender, Kosztolányi Dezső, Gyurkovics Tibor, Benjámín László, Parancs János, Petrőczy Éva, Szabó Lőrinc, Király Lajos, Kiss Dénes, József Attila, Sajó Sándor, Charles Baudelaire, Kamarás Klára, Jagos István Róbert, Hajdrik József, Fehér József, Haranghy Géza, dr. Végh Attila és még sorolhatnám hosszan az elismert költőket, valamint néhány Poet-os társam verseire. A Poet. hu oldalán megjelenő verseimet, novelláimat, közzé teszem a Facebook oldalamon is. Folyamatosan pályázok megjelenő felhívásokra. Algyő és Pusztamérges érdeklődő közönsége 2018 novemberében ismerkedhetett meg a második, papíralapú verseskötetem anyagával, kellemes hangulatú könyvbemutatón, majd 2019-ben a novellás kötetemmel is megismerkedett Algyő irodalomkedvelő közönsége. 2020. Novemberi számában az Algyői Hírmonsó egy egész oldalas cikket jelentetett meg a „munkásságomról”.

Az elmúlt évben meghívás kaptam a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra, ahol a Most szél sodor című verseskötetem és A pálmalevél című novelláskötetem dedikálhattam az Irodalmi Rádió standján! 2019-ben beválogatták a köteteimet az Algyői Értéktár megőrizendő értékei közé.

Újabban novellákat is írok a versek mellett, mert vannak olyan gondolatok, melyekhez a vers szűk keresztmetszet, illetve leírva a történetet több oldalnyit jelentene. Ezért próbálkozom ezzel a műfajjal. A bíráló joga – hogy megmarad vagy süllyesztő – már a Te feladatod eldönteni kedves Olvasóm!

Kedves Olvasó!

Fogadd hát szeretettel ezt a kötetemet is, mely verseim válogatását tartalmazza régebbiek átiratait és újakat egyaránt, kiegészítve egy friss novellával. Remélem elnyeri majd a tetszésedet. Köszönöm szépen, hogy olvastad/olvasod.

Köszönetnyilvánítás:

A kötetet szeretettel ajánlom:

DIÁSZ Kft.-nek,
hisz támogatása nélkül a kötet nem jöhetett volna létre;

Berkes László Barátomnak,
aki a kötet grafikai munkáit készítette;

Páromnak **Veronikának** aki elnézi
nekem, hogy szabadidőmben az írással foglalkozzam;

Lányomnak és a családomnak
akik szeretettel támogatnak az írás röögös útján.

Tartalomjegyzék:

Kövek között	4
A döntés a tied	5
Intelem	5
Még csattog az üllő	6
Mint hántolt mag	6
Vélemény	7
De kár	7
A dinnye	7
Vergődik bennem	7
Vágyom a csendet	8
Tükör paradoxona	9
Táncol az erdő	9
Reményvers	10
Parnasszus hegye	11
Egyedül	11
Mérleg	12
Nem lehet	13
Mondd mit remélhetsz	14
Mit súg	15
Gödörben	16
Fényt akarok	17
Egy nyári nap margójára	18
Tűnődés	19
Szerelem paradoxona	19
Még csacsog	20
Hóesésben	20
Felhőt bont	21
Gaz benőtte	22
Politika	22
Hányszor feszít meg	23
Hallgat a lélek	23
Így lesz	24
Agymosás eredménye	24
Felülni egyszer	25
Fohász, értünk	26

Mese a csigákról	27
Mi változott itt	28
Kicsi a világ	29
Egy este örök emléke	31
Az élet	33
Ars Poetica	33
Céda az élet	34
Csak így lehet	34
Birkák között	35
Apokrif ima	36
Hittem	38
Szánalom	39
Csak még egy tavaszt	40
Leszek-e	40
A jövőm reszket	41
Megöregedtem	41
Élet...cirkusz	42
Hitvallás	42
Megtört a szemed	43
Hallgat az érzés	44
A remény mégis	45
Biztatás Barátomnak	46
Emlékezés	47
Dicséret	47
Csodát ígér	48
Álmaim csónakja	49
Jeleket hagyunk	50
Mert zárt világ	51
Megállapítás	51
Szív ha dobban	52
Epilógus	52
A világunk	53
Betonagyú	54
Ha bírnám	55
Drága mama	56
Gondolatok	57
Kértem de nem kaptam	58

Álom és valóság	59
Magas a hegycsúcs	60
Édesapám születésnapjára	61
2004. július 24. margójára	62
Gondolatok a versről	63
Kérdések a sorshoz	64
Ítélsz	65
Vajon meddig hazudsz még	67
Zara születésnapjára	68
Válasz: Ady- Harc a nagyúrral című versére	69
Ma még	70
Apeva	70
Őszi séta	71
Apeva	71
Most tényleg	72
Apeva	72
Rikoltó hangon	73
Vajon mit mond	74
Vágyom utánad	75
Talán ha	76
Vágyaim határa	77
Néma kiáltás	78
Gondolatok a szóról	78
Őszi nap	79
Tört álmokról röviden	79
Álmodtam egy	80
Gondolatok a túlvilágról	81
Elmúlt harmincöt év	82
Élet szilánkok	84
Ringatózó csendnek	85
Görbe tükör	85
Tényleg így van	86
Ősz a fejem	86
Számadás helyett	87
Mit mesél egy sárguló régi kép	88
Kisimult ráncok	89
Sok miért, válasz nélkül	90
Az út túloldalán	92

Évfordulóra	94
Árva a csend	95
Ha elveszik	96
Kérdések és válaszok	97
Mi lesz veled ember	97
Napok peregnek	98
Mindennek ára van	99
Megfordult minden	99
Miért kell, hogy tönkretedd	100
Küldemények margójára	101
Hibásak: mások	102
Várom a csendet	103
Magamról néhány sorban	104
Villamoson	105
Bemutatkozás	108
Köszönetnyilvánítás	111
Tartalomjegyzék	112
Impresszum	116

Impresszum

Kiadó: Hegedűs Gábor

Grafika: Berkes László

Megjelent: A/5 ív terjedelemben 116 oldalon

Hegedűs Gábor 2020

ePUB ISBN 978-615-81633-1-6

A szerző részére minden jog fenntartva!

**„addig utam járom - mondom konokul
akarat vissz előre lehet botorul
bízom magamban hiába a sebek
mit az úton kaptam köves rengeteg
nem félemlít meg már engem soha
a céloom vár tudom eljutok oda”**

